

Βιβλιοπαρουσίαση Βύρων Γ. Πολύδωρα: «Ποια Ευρώπη;»

Προσφάτως (Αύγουστος 2013) κυκλοφόρησε το νέο σύγγραμμα του αγαπητού μας κ. Βύρωνα Πολύδωρα, για το πνευματικό έργο του οποίου και άλλοτε έχουμε γράψει. Τίτλος του νέου του πονήματος: «Ποια Ευρώπη;» και κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Α.Α. Λιβάνη». Το ίδιο περίπου χρονικό διάστημα, σε συζήτηση που είχε ο γράφων με τον καθηγητή Δημήτρη Κιτσίκη, αναφερθήκαμε στην κατάντια του σημερινού κοινοβουλίου. Με μερικές εξαιρέσεις! Όπως η λαμπρή εξαίρεση του Πολιτικού Ανδρός, του Πνευματικού Στοχαστή Βύρωνος Πολύδωρα, για το πρόσωπο του οποίου σε ένα πράγμα συμφωνήσαμε απολύτως εμείς και ο καθηγητής Κιτσίκης: ότι είναι εντελώς «μικρή» η σημερινή βουλή των Ελλήνων για να χωρέσει το διαμέτρημα και μόνο ενός Πολύδωρα!!!

Με τα ως άνω δεν κάνουμε κολακεία. Ουδέποτε ζητήσαμε τίποτε και από κανέναν. Δεν νιώσαμε ποτέ την ανάγκη για κάτι τέτοιο. Και γι' αυτό πορεύθηκε ο συγγραφέας αυτές τις γραμμές πάντοτε ελεύθερα, σημειώνοντας ανεπηρέαστα τα καλά και τα στραβά της ελληνικής και της διεθνούς πολιτικής πραγματικότητας! Χωρίς φόβο, αλλά (σίγουρα) με πάθος... Ο Βύρων Πολύδωρας λοιπόν γρήγορα υπέπεσε στην αντίληψή μας ως μία λαμπρή εξαίρεση που επιβεβαιώνει όμως τον κανόνα της σύγχρονης ελληνικής πολιτικής μετριότητας.

Το νέο του αυτό έργο είναι πολύ σημαντικό! Έρχεται σε στιγμές κρίσιμες για την πατρίδα μας. Πραγματεύεται δε, μέσα σε συνθήκες κρίσης, την Ευρώπη και τη θέση της Ελλάδας μέσα στην Ευρώπη. Κυρίως το κεντρικό ερώτημα (που και εμείς έχουμε πολλάκις απευθύνει στον «θεό» Άνεμο): ποια Ευρώπη;

Γράφει π.χ. πολύ εύστοχα στην εισαγωγή του εξαιρετικού όντως έργου του ο Πολύδωρας: «Εγώ υπήρξα, οφείλω να ομολογήσω, για πολλά χρόνια φανατικός Ευρωπαϊστής. Είχα οδηγηθεί σ' αυτήν τη θέση από δρόμους ευθείς και φωτεινούς. Που ξεκινούσαν από τον Παρθενώνα των Αθηνών, από το Καπιτώλιο της αρχαίας Ρώμης και από τα Ιεροσόλυμα, τον τόπο της σταύρωσης και ανάστασης του Χριστού. Θεωρούσα ότι αυτοί οι φωτεινοί δρόμοι συνέκλιναν και αμαλγαματοποιούντο στην ιδέα της Ευρώπης και ότι το αποτέλεσμα θα ήταν για τον Έλληνα της περιπέτειας, της ανασφάλειας και της συνεχούς προφυλακής στο σταυροδρόμι των τριών ηπείρων και των πέντε θαλασσών ένα υπήνεμο λιμάνι, ένα καταφύγιο ασφαλές, μια καινούρια Ιθάκη. Η συνωνυμία της Ευρώπης (ΕΟΚ) με τη Δημοκρατία και την Ελευθερία, τότε, στα μεταπολεμικά χρόνια του Ψυχρού Πολέμου, και η ταύτισή της με τον Βορειοατλαντισμό και τη Δύση, σε καθαρά πολιτικούς και όχι στενά γεωγραφικούς όρους, έκαναν την ιδέα σχεδόν ονειρική»...

Πράγματι, τα όσα αναγράφει ο Βύρων Πολύδωρας ως άνω υπήρξαν οι κεντρικοί άξονες της φιλοευρωπαϊκής σκέψης για κάθε λογικό και σοβαρό Έλληνα δημοκράτη και πατριώτη επί σειρά ετών. Και γι' αυτό και η αποδοχή της ευρωπαϊκής προοπτικής της χώρας μας από την ευρεία μάζα του ελληνικού λαού. Το όνειρο όμως αυτό διαψεύστηκε (όπως έχουμε σημειώσει και εμείς σε πλείστα κείμενά μας)... Γράφει λοιπόν λίγο πιο κάτω ο σύγχρονος πολιτικός στοχαστής:

«Αυτή ήταν η ρητορική της ένταξης. Σε λίγο καιρό όμως μετά την ένταξη οι λόγοι και οι συνηγορητικές ρητορικές που μόλις αναφέραμε έγιναν «έπεα πτερόεντα». Οι ελπίδες

φρούδες και τα όνειρα απατηλά»...

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζουν και τα όσα αναφέρει ο Βύρων Πολύδωρας στον επίλογο της νέας αυτής εργασίας του, τα οποία και ταυτίζονται πλήρως και με τις δικές μας τοποθετήσεις σε μία σειρά σχετικών αναλύσεων που δημοσιεύσαμε κατά καιρούς στη φιλόξενη «Ε.Ω.»:

«Και ενώ η ανθρωπότητα, δηλαδή ο οικονομικός ρυθμός σε παγκόσμια κλίμακα, προσπαθούσε να σταθεροποιήσει τον βηματισμό της στα πρώτα 30 χρόνια μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, βοηθώντας και του διπολισμού του Ψυχρού Πολέμου, μοιράζοντας τις «δόσεις» μεταξύ φιλελευθερισμού και κρατικού παρεμβατισμού, ήρθε το 1980 ο Μίλτον Φρήντμαν με τα «Chicago Boys» και με το βιβλίο του Free to Choose (Ελεύθερος να Επιλέγεις) να ταράξει τα νερά, κατεβάζοντας ως άλλος Μωϋσής από το όρος «Σινά» του Σικάγου αυτή τη φορά άλλες δύο πλάκες με νέες, φρέσκιες εντολές για τη φιλελεύθερη οικονομία! Αλλά και ο πολύς Φρήντμαν είχε χάσει τον καιρό. Εξεθείαζε το laissez-faire όπως τον 18ο αιώνα ο Άνταμ Σμιθ, αλλά τότε (1980) ήταν το τέλος του 20ού αιώνα. Πολλά είχαν αλλάξει. Η ακεραιότητα του νόμου «προσφοράς και ζήτησης» είχε κλονισθεί σε σχέση με τις μέρες που τον διαχειρίζονταν μικρέμποροι βιοπαλαιστές. (Έχω υπάρξει «μπακαλόγατος» στην οικογενειακή μας επιχείρηση και γνωρίζω και τη λειτουργία και την αξία αυτού του νόμου όταν λειτουργεί καθαρά και ανόθευτα).

Έτσι η διδασκαλία του Φρήντμαν, που ονομάστηκε «νεοφιλελευθερισμός», χτυπούσε και δικαίως το μεγάλο κράτος Σοβιετικού τύπου, που πέθαινε ούτως ή άλλως, επιτίθετο κατά του κράτους-επιχειρηματία, κατά των δυναστικών συνδικάτων και κατά της βαρειάς φορολογίας που συνυπέφεραν αλόγιστες κρατικές δαπάνες. Έχανε όμως από το οπτικό του πεδίο ο Φρήντμαν κάποιες νέες πραγματικότητες ή υποτιμούσε σκόπιμα την επικινδυνότητά τους».

Και προειδοποιεί ο Βύρων Πολύδωρας, πολύ εύστοχα, για τον «νέο άνθρωπο» που κατασκευάζει η Νέα (εφιαλτική) Εποχή, εκδηλώνοντας παράλληλα την αγωνία της ψυχής του για τα επερχόμενα:

«Ο άνθρωπος θα είναι ολότελα «νέος». Αφιερωμένος στην τεμπελιά (leisure) και στον στοχασμό. Απαλλαγμένος από την αγωνία της προσπάθειας για δημιουργία! Θα είναι λίγο δύσκολο να απαλλαγεί από τις συνήθειες του παλιού ανθρώπου, από τα παλιά «χούγια», αλλά θα το προσπαθήσουν. Νεοφιλελεύθερες και Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις το επιχειρούν ήδη μέσω ειδικών προγραμμάτων φιλανθρωπίας, με το αζημίωτο φυσικά! Εκεί φθάσαμε. Δεν είναι εικόνες του μέλλοντος! Είναι του παρόντος. Όχι με αποσπασματικές λεπτομέρειες του πίνακα. Αλλά με όλη την εικόνα καθαρή. Δεν έχει κάποιος, που δεν τη βλέπει, πρόβλημα οράσεως. Έχει μάλλον πρόβλημα θελήσεως. Είναι μπροστά του και δεν θέλει να τη δει. Είναι μπροστά του σαν πίνακας της Κόλασης του Δάντη. Κλείνει τα μάτια του γιατί φοβάται. Τους πάντες και τα πάντα. Προπαντός τους «σωτήρες» του. Και εγώ του λέω: Να μη φοβάται. Να έχει πίστη στον Θεό. Και στον εαυτό του. Για να μείνει άνθρωπος. Έλληνας. Και όχι ένας υπόδουλος μεταλλαγμένος, ψηφιακός άνθρωπος. Ένα on της παγκοσμιοποίησης με bar-code. Όχι, χίλιες φορές όχι!»!

Συγχαίρουμε τον συγγραφέα και πνευματικό δημιουργό Βύρωνα Πολύδωρα για το καινούριο του αυτό έργο, που είναι παράλληλα και μία κραυγή αγωνίας του σύγχρονου ελληνισμού και ανθρωπισμού εν όψει των επερχομένων δραματικών εξελίξεων! Και τον ευχαριστούμε για την αποστολή στον γράφοντα ενός αντιτύπου από το νέο του αυτό θαυμάσιο έργο!...